

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1790/2020
22.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Катарине Манојловић Андрић и Гордане Џакула, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александар Илић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Борис Богдановић, адвокат из ..., ради побијања дужникових правних радњи, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4222/2019 од 03.10.2019. године, у седници одржаној 22.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4222/2019 од 03.10.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4222/2019 од 03.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 5391/2017 од 29.01.2019. године, исправљене решењем истог суда П 5391/17 од 27.11.2019. године, ставом првим изреке, утврђено је да уговор закључен 22.07.2011. године између ВВ, као поклонодавца са једне стране и туженог, као поклонопримца са друге стране, који је оверен пред Другим основним судом у Београду под Ов .../... дана 20.02.2012. године, нема правно дејство према тужиоцу у обиму потребном за намирење његовог потраживања према ВВ одређеног правноснажном пресудом Првог основног суда у Београду П 41438/10 од 21.12.2010. године и решењем о извршењу у износу од 23.519,79 евра са каматом по најнижој каматној стопи Европске централне банке уз додатак од 3% поена почев од 01.04.2004. године до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС, износа од 217.550,00 динара на име трошкова парничног поступка утврђених истом пресудом и износа од 78.471,08 динара на име извршеног поступка Другог основног суда у Београду ИИ 25/13 од 01.08.2013. године и обавезан је тужени да призна и трпи да тужилац наведено потраживање може намирити продајом непокретности која је била предмет уговора о поклону и то: објекта означеног под бројем ..., стамбено пословне зграде изграђене без грађевинске дозволе, на кп бр .../..., површине 833 м2, уписане у лист непокретности ... КО Ставом другим изреке, одређена је привремена мера и забрањено туженом да отуђи или оптерети

непокретност стамбено пословну зграду изграђену без грађевинске дозволе на кп.бр. .../..., површине 833 м2, уписане у лист непокретности ... КО ..., у обиму потребним за намирење потраживања тужиоца одређеног решењем о извршењу у износу од 23.519,79 евра са каматом по најнижој каматној стопи Европске централне банке уз додатак од 3% поена почев од 01.04.2004. године до исплате, све у динарској противредности по средњем курсу НБС, износа од 217.550,00 динара на име трошкова правноснажно окончаног парничног поступка Првог основног суда у Београду П 41438/10 и износа од 78.471,08 динара на име извршног поступка Другог основног суда у Београду ИИ 25/13 од 01.08.2013. године, те да привремена мера остаје на снази до правноснажно окончања поступка, а жалба изјављена против решења не задржава његово извршење. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка плати 280.100,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4222/2019 од 03.10.2019. године, одбијена је, као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне премене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Чланом 404. ставом 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр 72/11, 18/20), прописано је да ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд није прихватио предлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној по члану 404. ЗПП, будући да су питања на која се указује као спорна, везана за конкретну чињеничну подлогу и решење спорног односа странака, а побијана другостепена пресуда је у складу са судском праксом и правним схватањима у погледу примене члана 280. став 1. и 2., 281. став 3., 284. и 285. Закона о облигационим односима. Наиме, испуњеност услова за примену института побијања дужникових правних радњи, укључујући и рок за подизање тужбе, решава се у сваком конкретном случају, зависно од конкретне чињеничне и правне ситуације, па не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или разматрањем питања од општег интереса. Осим тога, ревизија је усмерена на разрешење чињеничног питања конкретног спора, док се указивањем да је тужилац своје доспело потраживање могао да намири продајом имовине која се налази у Црној Гори, заправо оспорава утврђено чињенично стање, што није разлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, због чега је одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 5. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена, јер је изјављена против пресуде против које се по закону не може поднети.

Чланом 403. ставом 2. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 12.02.2015. године, а вредност предмета спора је 4.000.000,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору, у коме вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд утврдио да ревизија није дозвољена.

Са напред наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић